

κυκλόσε, επίρρ., μέσα σε κύκλο ή κυκλικά, σε Ομήρ. Ιλ.

κυκλο-σοβέω, μέλ. -ήσω, οδηγώ κυκλικά, περιστρέφω, σε Αριστοφ.

κυκλο-τερής, -ές (τείρω), στρογγυλά κατασκευασμένος (όπως στον τόρνο), σε Ηρόδ.· έπειτα γενικά, κυκλικός, στρογγυλός, σε Όμηρ. κ.λπ.· *κυκλοτερές τόξον έτεινεν*, το τέντωσε σε κύκλο, σε Ομήρ. Ιλ.

κυκλώω, μέλ. -ώσω, παρακ. *κεκύκλωκα* — Μέσ., μέλ. -ώσομαι, αόρ. α' *έκυκλωσάμην* — Παθ., αόρ. α' *έκυκλώθην* (κύκλος)· **I.** περικυκλώνω, περιτριγυρίζω, σε Ευρ.· ομοίως στην Μέσ., σε Ηρόδ., Αισχύλ. κ.λπ. — Παθ., είμαι περικυκλωμένος, σε Αισχύλ., Θουκ. **II.** κινούμαι κυκλικά, περιστρέφομαι, σε Πίνδ., Ευρ. — Παθ. ή Μέσ., πηγαίνω σε κύκλο, πηγαίνω γύρω-γύρω, σε Ξεν.· μεταφ., σε Αισχύλ. **III.** σχηματίζω σε κύκλο, *τόξα*, σε Ανθ. — Παθ., λέγεται για τόξο, σχηματίζω κύκλο, σε Ευρ.· πρβλ.

κυκλοτερής.

κύκλωμα, -ατος, τό, αυτό που είναι στρογγυλευμένο σε κύκλο, τροχός, σε Ευρ.· *βυρσότονον κύκλωμα*, τεντωμένος κύκλος, δηλ. τύμπανο, στον ίδ.

Κυκλώπειος, -α, -ον (Κύκλωψ), Κυκλώπειος, κοινώς χρησιμοποιείται για την αρχιτεκτονική που αποδιδόταν στους Κύκλωπες (ονομαζόταν επίσης *Πελασγικός*), σε Ευρ.

Κυκλωπικώς, επίρρ., όπως οι Κύκλωπες, *Κ. ζήν*, ζω τραχιά, ακοινώτητα ζωή, σε Αριστ.

Κυκλώπιον, τό, υποκορ. του *Κύκλωψ*, μικρός Κύκλωπας, σε Ευρ.

Κυκλώπιος, -α, -ον = *Κυκλώπειος*, σε Ευρ.· ή *Κ. γή*, δηλ. οι Μυκήνες, στον ίδ.· θηλ. **Κυκλωπίς, -ίδος**, στον ίδ.

κύκλωσις, -εως, ή (κυκλώω), περικύκλωση, σε μάχη, σε Ξεν.· *τήν πλέονα κύκλωσιν σφῶν*, το μεγαλύτερο σώμα που προσπαθούσε να τους περικυκλώσει, σε Θουκ.

κυκλωτός, -ή, -όν (κυκλώω), κυκλικός, στρογγυλός, σε Αισχύλ.

Κύκλ-ωψ[ῦ φύσει] -ωπος, ό, Κύκλωπας, αρχικά ο Στρογγυλομάτης· οι Κύκλωπες εμφανίζονται στην Ομήρ. Οδ., σαν άγριοι γίγαντες που κατοικούσαν στη Σικελία· στον ενικ. λέγεται για τον Πολύφημο· ήταν επίσης οι χτίστες των τειχών των Μυκηνών κ.λπ., *τά Κυκλώπων βάθρα*, δηλ. οι Μυκήνες, σε Ευρ.

κύκνειος, -α, -ον, λέγεται για τον κύκνο, σε Ανθ.

κυκνό-μορφος, -ον (μορφή), αυτός που έχει τη μορφή κύκνου, σε Αισχύλ.

κυκνό-πτερος, -ον (πτερόν), με φτερά, πούπουλα κύκνου, σε Ευρ.

κύκνος, ό, κύκνος, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ.· μεταφ., από τους μύθους για τα τραγούδια του κύκνου που πεθαίνει (σε Αισχύλ., Πλάτ.), αιιδός, ραψωδός, σε Ανθ.

κύκν-οψις, -εως, ό, ή, όμοιος με κύκνο, σε Ανθ.

κϋλινδέω, μέλ. —ήσω = *κυλίνδω*, σε Πλάτ., Ξεν.

κϋλινδήθρα, ή = *άλινδήθρα*, βλ. αυτ.

κϋλινδησις, -εως, ή, κύλισμα στη λάσπη, σε Πλούτ.

κϋλινδρος[ῦ], ό, κύλινδρος, ροδίτσα, σε Πλούτ.

κϋλίνδω· (οι χρόνοι σχηματίζονται από το *κυλίω*), αόρ. α' *έκϋλῖσα* — Παθ., μέλ. *κυλισθήσομαι*, αόρ. α' *έκϋλίσθην*, Επικ. *κυλ-*· παρακ. *κεκύλισμαι*· **I. 1.**

κυλώ, κυλώ κατά μήκος ή προς τα κάτω, σε Ομήρ. Οδ., Σοφ. κ.λπ.· μεταφ., *πήμα θεός Δαναοῖσι κυλίνδει*, επικυλίζει δυστυχία σε αυτούς, σε Ομήρ. Ιλ. **2.**

κυλώ μακριά, σε Ανθ. **II. 1.** Παθ., κυλιέμαι, σε Όμηρ.· κουνιέμαι σαν πλοίο στη θάλασσα, σε Πίνδ.· περιστρέφομαι σε τροχό, λέγεται για τον Ιξίονα, στον ίδ. **2.** λέγεται για πρόσωπα, *κυλίνδεσθαι κατά κόπρον*, κυλιέμαι ή χώνομαι στη

λάσπη (ως ένδειξη πένθους), σε Όμηρ.· γυρίζω εδώ και εκεί, περιπλανιέμαι, σε Ξεν. **3.** λέγεται για χρόνο, κυλώ, σε Πίνδ. **4.** λέγεται για λέξεις, μεταδίδομαι από άνθρωπο σε άνθρωπο, δηλ. είμαι περιλάλητος, Λατ. jactari, σε Αριστοφ.

κύλιξ[ϋ], -ἶκος, ἦ (κύω), κύπελο, κούπα, κρασοπότηρο, Λατ. calix, σε Ηρόδ., Πίνδ. κ.λπ.· *περιελαύνειν τὰς κ.*, περιφέρω τα ποτήρια, σε Ξεν.

κύλισθην, Επικ. Παθ. αόρ. α΄ του *κυλίνδω*.

κύλισμα, -ατος, τό, κύλισμα, κύλισμα στη λάσπη, τόπος κυλίσματος, σε Κ.Δ.

κύλιστρα, ἦ, χώρος για κύλισμα αλόγων, σε Ξεν.

κύλιω, μεταγεν. τύπος του *κυλίνδω*, κυλώ, σέρνω, σε Θεόκρ., Λουκ.

κυλλάστις, Ιων. **-ἦστις, -ιος, ό**, αιγυπτιακό ψωμί, σε Ηρόδ.

κυλλή, ἦ, πρβλ. [κυλλός](#).

Κυλλήνη, ἦ, η Κυλλήνη, βουνό της Αρκαδίας, σε Όμηρ. Ιλ.· απ' όπου, ο Ερμής ονομαζόταν **Κυλλήνιος**, σε Όμηρ.

Κυλλο-ποδίων[ι], -ονος, ό (πούς), αυτός που έχει στραβά πόδια, χωλός, κουτσός, λέγεται για τον Ήφαιστο, σε Όμηρ. Ιλ.· κλητ. *Κυλλοπόδιον*, στο ίδ.

κυλλός, -ἦ, -όν, κουτσός, παράλυτος, χωλός, κυρίως λέγεται για στρεβλά πόδια από ασθένεια, σε Αριστοφ.· *έμβαλε κυλλῆ* (ενν. *χειρί*), του έβαλε σε παράλυτο-κουλό χέρι, δηλ. με τα δάχτυλα κυρτωμένα, όπως σε ζητιάνου, στον ίδ.

κῦλ-οιδιάω (κύλα, οιδάω), έχω οίδημα (πρήξιμο) κάτω από το μάτι, από χτύπημα ή αϋπνία, σε Αριστοφ., Θεόκρ.

κῦμα, -ατος, τό (κύω), οτιδήποτε εξογκωμένο (σαν «γκαστρωμένο»)· απ' όπου, **I. α)** «φούσκωμα» της θάλασσας, κύμα, σε Όμηρ. κ.λπ.· περιληπτικά, *ώς τὸ κῦμα ἔστρωτο*, όταν το φούσκωμα είχε φύγει, σε Ηρόδ. **β)** μεταφ., λέγεται για πλήθος ανδρών, σε Αισχύλ.· μεταφ., *κ. ἄτης, κακῶν, συμφορᾶς*, στον ίδ., Ευρ. **II.** το κυφορούμενο στη μήτρα έμβρυο, σε Αισχύλ.· λέγεται για τη γη, στον ίδ.

κῦμαίνω, μέλ. *-ἄνω (κῦμα)*, **1.** υψώνομαι σε κύματα, πρήζομαι, φουσκώνω, σε Όμηρ., Πλάτ. **2.** μεταφ., λέγεται για το πάθος, μεγαλώνω, αυξάνω, αναβράζω, σε Πίνδ., Αισχύλ. **3.** μτβ., κάνω κάτι να κυμαίνεται, σε Λουκ., Ανθ. — Παθ., σε Πλούτ.

κῦματίας, Ιων. **-ίης, -ου, ό (κῦμα)**, **1.** κυμαινόμενος, γεμάτος κύματα, *κ. ό ποταμός ἐγένετο*, σε Ηρόδ. **2.** Ενεργ., αυτός που προκαλεί κύματα, ανεμικός, θυελλώδης, *άνεμος*, στον ίδ.

κῦμα̃το-ἄγῆς, -ές (ἄγνυμι), αυτός που ξεσπάει όπως τα κύματα, σε Σοφ.

Κῦμα̃το-λήγη, ἦ (λήγω), αυτή που καταπραΰνει τα κύματα, λέγεται για τις Νηρηίδες, σε Ησίοδ.

κῦμα̃το-πλήξ, -ἦγος, ό (πλήσσω), κυματόδαρτος, σε Σοφ.

κῦμα̃τόω, μέλ. *-ώσω (κῦμα)*, **I.** καλύπτω με κύματα, σε Πλούτ. **II.** Παθ., υψώνομαι ή υψώνω σε κύματα, λέγεται για τη θάλασσα, σε Θουκ.

κῦμα̃τ-ωγή, ἦ (ἄγνυμι), μέρος στο οποίο ξεσπούν τα κύματα, παραλία, σε Ηρόδ.

κῦμα̃τ-ώδης, -ες (εἶδος), αυτός πάνω στον οποίο σπάζουν τα κύματα, σε Πλούτ.

κύμβᾶλον, τό, κύμβαλο, σε Ξεν.

κύμβᾶχος, -ον (κύπτω), αυτός που έχει κατεύθυνση με το κεφάλι, που έρχεται κατακέφαλα, Λατ. ropus, σε Όμηρ. Ιλ. **II.** ως ουσ., κορυφή περικεφαλαίας, στο ίδ.

κύμινδης[ϋ], -δος, ὄ, πουλί, πιθ. ο «νυχτόβιος αιγιθήλης ο ευρωπαϊκός», εντομοφάγο πουλί με άγρια φωνή, σε Ομήρ. Ιλ.

κῦμινεύω, μέλ. -σω (κύμινον), στουμπώνω με κύμινο, σε Λουκ.

κύμινον, τό, κύμινο, σε Αττ., Κ.Δ. (αμφιβ. προέλ.).

κῦμῖνο-πρίστης, -ου, ὄ (πρίω), αυτός που διασπά το κύμινο, δηλ. φειδωλός, τσιγγουνής, σε Αριστ.

κῦμῖνο-πριστο-καρδᾶμο-γλύφος[ϋ], -ου (γλύφω), αυτός που πριονίζει το κύμινο και ξύνει το κάρδαμο, σε Αριστοφ.

κῦμο-δέγμων, -ον (δέχομαι), αυτός που συναντά τα κύματα, σε Ευρ.

Κῦμο-δόκη, ἡ (δέχομαι), αυτή που υποδέχεται τα κύματα, Νηρηίδα, σε Ομήρ. Ιλ.

κῦμο-θήη, ἡ (θοός), γρήγορη στο κύμα, Νηρηίδα, σε Ομήρ. Ιλ., Ησίοδ.

Κῦμο-πόλεια, ἡ (πολέω), αυτή που περπατά στα κύματα, σε Ησίοδ.

Κῦμώ, -οῦς, ἡ (κῦμα), Κυματώδης, Κυματιστή Νηρηίδα, σε Ησίοδ.

κύνα, αιτ. του *κύων*.

κῦνᾶγέσιον, **κυνᾶγέτας**, -έτις, **κυνᾶγία**, βλ. [κυνηγ-](#).

κῦνᾶγκη, ἡ (κύων, ἄγχω), κολάρο σκύλου, σε Ανθ.

κῦν-ᾶγός, ὄ, ἡ, Δωρ. και Αττ. αντί *κυνηγός* (ἄγω)· αυτός που οδηγεί τα κυνηγετικά σκυλιά, σε Αισχύλ., Σοφ.

κῦν-ᾶγωγός, ὄ (ἄγω), οδηγός «λαγωνικών» σκύλων, κυνηγός, σε Ξεν.

κῦν-αλώπηξ, -εκος, ἡ, σκύλος και αλεπού, μιγᾶς από αυτά τα δύο, σκωπτικῶς ως ὄνομα του Κλέωνα, σε Αριστοφ.

κῦνᾶ-μυια[νᾶ], ἡ, σκυλόμυγα, δηλ. αδιάντροπη μύγα, ονειδιστικό επίθετο αδιάντροπης γυναίκας, σε Ομήρ. Ιλ.

κῦνᾶριον, τό, υποκορ. του *κύων*, μικρός σκύλος, σκυλάκι, σε Ξεν. κ.λπ.

κῦνᾶς, -ᾶδος, θηλ. επίθ. για σκύλο· ως ουσ. (ενν. *θρίξ*), το τρίχωμα σκύλου, λέγεται για κακή προβιά, σε Θεόκρ.

κῦνᾶω = *κυνίζω*, φέρομαι ως Κυνικός, σε Λουκ.

κῦνῆη, Αττ. συνηρ. **κυνῆη** (αρχικά θηλ. του *κύνεος*, *δορά*), ἡ· το δέρμα του σκύλου· ἔπειτα, δερμάτινη κάπα, ὄχι απαραίτητα από δέρμα σκύλου, γιατί βρισκουμε κ. *ταυρείη*, *κτιδέη* κ.λπ., σε Όμηρ.

κύνειος[ϋ], -α, -ον και -ος, -ον, αυτός που ανήκει, χαρακτηρίζει το σκύλο, σε Αριστοφ.· κ. *θάνατος*, θάνατος σκύλου, στον ίδ.· *τὰ κύνεια* (ενν. *κρέα*), σάρκα σκύλου, στον ίδ.

κύνεος[ϋ], -α, -ον (κύων), = το προηγ., σε Ανθ.· μεταφ., αδιάντροπος, αναίσχυντος, σε Ομήρ. Ιλ., Ησίοδ.

κυνέω[ϋ], Επικ. παρατ. *κύνεον*· μέλ. *κύνῆσομαι*, ἔπειτα *κῦσω [ϋ]*, ποιητ. *κῦσσω*· αόρ. α' *ἐκύνησα*, επίσης *ἐκῦσα*, Επικ. *κῦσα [ϋ]*, ἔκυσσα, *κῦσσα*· **1.** ασπάζομαι, φιλώ, σε Όμηρ., Ευρ. κ.λπ. **2.** *προσκυνέω*, σε Ευρ.

κῦνηγεσία, Δωρ. **κυνᾶγ-**, ἡ, μεταγεν. τύπος του επόμ. (σημασία II), σε Πλούτ.

κῦνηγέσιον, τό, **I.** κυνηγετική συνοδεία, κυνηγοί και λαγωνικά, πλήθος σκυλιών, σε Ηρόδ., Ξεν. **II.** κυνήγι, καταδίωξη, θήρα, σε Ξεν.· ομοίως στον πληθ., σε Ευρ. **III.** αυτό που πιάνεται στο κυνήγι, θήραμα, σε Ξεν.

κῦνηγετέω, Δωρ. **κυνᾶγ-**, μέλ. -ῆσω (*κυνηγέτης*), **I.** κυνηγῶ, καταδιώκω, σε Αριστοφ., Ξεν. κ.λπ.· μεταφ., διώκω, καταδιώκω, σε Αισχύλ. **II.** κατατρύχω, ὅπως ἕνας κυνηγετικός σκύλος, σε Σοφ.

κῦν-ηγέτης, -ου, ὄ, Δωρ. **κυνᾶγ-**, κυνηγός, σε Ομήρ. Οδ., Ευρ. κ.λπ.·

κυναγέτης ἀμφὶ πάλα, κάποιος που διεκδικεῖ ἐπαθλο στην πάλη, σε Πίνδ.· θηλ.

κυνηγέτις, σε Δωρ. -ᾶγέτις, -ιδος, γυναίκα κυνηγός, σε Ανθ.

κῦνηγετικός, -ή, -όν, αυτός που χαρακτηρίζει το κυνήγι, λάτρης του κυνηγιού, σε Πλάτ.· *ὁ κυνηγετικός (λόγος)*, όνομα έργου του Ξενοφώντα για το κυνήγι.

κῦνηγέτις, -ιδος, ἦ, θηλ. του *κυνηγέτης*.

κῦνηγέω, Δωρ. *κυνᾶγέω*, μέλ. *-ήσω*, (*κυνηγός*), κυνηγώ, καταδιώκω, μεταγεν. τύπος του *κυνηγέτω*, σε Πλούτ.

κῦνηγία, Δωρ. *κυνᾶγία*, ἦ, κυνήγι, καταδίωξη, θήρα, σε Τραγ.

κῦνήγιον, τό = *κυνηγέσιον*, θήρα, κυνήγι, σε Πλούτ.

κῦνηγός, βλ. [κυναγός](#).

κῦνηδόν, επίρρ. (*κῦων*), όπως ο σκύλος, σε Αριστοφ.

Κύνθος[ῆ], ὁ, βουνό στη Δήλο, γενέτειρα του Απόλλωνα και της Ἄρτεμης, σε Ομηρ. Ὑμν.· απ' όπου ο Απόλλωνας αποκαλείται **Κύνθιος** και **Κυνθο-γενής**, γεννημένος στην Κύνθο, σε Αριστοφ., Ανθ.

κῦνῖδευς, -έως, ὁ, κουτάβι (πρβλ. [λαγιδεύς](#), [λυκιδεύς](#)), σε Θεόκρ.

κῦνίδιον, τό, υποκορ. του *κῦων*, μικρός σκύλος, κουτάβι, σκυλάκι, σε Αριστοφ., Πλάτ. κ.λπ.

κῦνίζω (κῦων), κάνω τον σκύλο· μεταφ., ζω όπως ένας Κυνικός φιλόσοφος, όπως κάποιος που ανήκει στην κάστα του, σε Λουκ.

κῦνῖκός, -ή, -όν (κῦων), I. όμοιος με σκύλο, Λατ. *caninus*, σε Ξεν. **II.** *Κυνικός*, ὁ, Κυνικός, όπως ονομάζονταν οι ακόλουθοι του φιλόσοφου Αντισθένη, σε Πλούτ.

κῦνίσκη, ἦ (κῦων), μικρή σκυλίτσα, σε Αριστοφ.

κῦνίσκος, ὁ (κῦων), 1. νεαρός σκύλος, κουτάβι, σε Ηρόδ. **2.** μεταφ., μικρός κυνικός φιλόσοφος, σε Λουκ.

κῦνισμός, το φιλοσοφικό σύστημα, ο τρόπος και η ζωή των Κυνικών φιλοσόφων, σε Λουκ.

κῦν-όδους, -οντος, ὁ, κυνόδοντας, σε Ξεν. κ.λπ.

κῦνο-δρομέω, μέλ. *-ήσω* (*δρόμος*), τρέχω ή κυνηγώ με σκυλιά, σε Ξεν.

κῦνο-θαρσής, -ές (θάρσος), θρασύς, αδιάντροπος όπως ο σκύλος, σε Θεόκρ.

κῦνο-κέφᾶλος, -ον (κεφαλή), 1. αυτός που έχει κεφάλι σκύλου· *οἱ Κυνοκέφαλοι*, όνομα λαού, σε Ηρόδ. **2.** κυνοπρόσωπος πίθηκος, σε Πλάτ., Λουκ. (*κυνοκεφάλω*, στον Αριστοφ.)

κῦνο-κλόπος, -ον (κλέπτω), αυτός που κλέβει σκύλους, σε Αριστοφ.

κῦνο-κοπέω, μέλ. *-ήσω* (*κόπτω*), χτυπώ όπως έναν σκύλο, σε Αριστοφ.

κῦνό-μυια, ἦ = *κυνάμυια*, σε Ανθ., Λουκ.

κῦνο-πρόσωπος, -ον (πρόσωπον), αυτός που έχει πρόσωπο σκύλου, σε Λουκ.

Κῦνόςαργες, -εος, τό, γυμνάσιο έξω από την Αθήνα, για τη φοίτηση όσων δεν ήταν γνήσιοι Αθηναίοι, σε Ηρόδ., Δημ. κ.λπ. (άγν. προέλ.).

κῦνός-βάτος, ἦ και ὁ, σκυλο-άγκαθο ή είδος άγριου τριαντάφυλλου, σε Θεόκρ.

κῦνός-ουρα, ἦ, ουρά σκύλου, όνομα του αστερισμού της μικρής Ἄρκτου, σε Ἄρατ.

κῦνο-σπάρακτος, -ον (σπαράσσω), κατασπαραγμένος από σκυλιά, σε Σοφ.

κυν-οῦχος, ὁ (ἔχω), I. αυτός που έχει σκύλο, λουρί σκύλου, σε Ανθ. **II.** σάκος από δέρμα σκύλου, που χρησιμοποιείται στο κυνήγι, σε Ξεν.

κῦνό-φρων, -ον (φρήν), αυτός που έχει μυαλό σκύλου, αδιάντροπος, σε Αισχύλ.

κῦντερος, -α, -ον, συγκρ. επίθ. σχημ. από το *κῦων*, **I.** περισσότερο όμοιος με σκύλο, δηλ. περισσότερο αδιάντροπος, αυθάδης, σε Ομηρ.· περισσότερο

απεχθής, πιο φρικτός, *κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης*, σε Ομήρ. Οδ. **II**. υπερθ., *κύντατος*, -η, -ον, ο πιο αδιάντροπος, σε Ομήρ. Ιλ., Ομηρ. Ὑμν.

κυνώ, -οῦς, ἦ, σκύλα· ως κύριο όνομα *Κυνώ*, σε Ηρόδ.

κύν-ώπης, -ου, ὁ (ὄψ), αυτός που έχει μάτια σκύλου, δηλ. ξεδιάντροπος, σε Ομήρ. Ιλ.· ομοίως θηλ. *κύνῶπις*, -ιδος, ἦ, σε Όμηρ.

κυο-φορέω (κύω, φέρω), είμαι έγκυος, σε Λουκ.

κῦπᾶρίσσιος, Αττ. -ίττινος, -η, -ον, από ζύλο κυπαρισσιού, σε Ομήρ. Οδ., Θουκ.

κῦπᾶρίσσο, Αττ. -ιττος, ἦ, κυπαρίσσι, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ. κ.λπ.

κῦπασσίς, -ίδος ἢ κύπασσις, -ιδος, ὁ και ἦ, κοντός χιτώνας, σε Ανθ. (αμφίβ. προέλ.).

κύπειρον[ῦ], τό, εύοσμο φυτό των ελών, κύπερος ἢ κύπερη, που χρησιμοποιούνταν στην εκτροφή αλόγων, σε Όμηρ.

κύπειρος[ῦ], ὁ, = το προηγ., σε Ομηρ. Ὑμν.

κῦπελλο-μάχος, -ον (μάχομαι), εκεί όπου γίνεται μάχη για τα κύπελλα (πρβλ. το pugnae scyphis του Ορατίου), σε Ανθ.

κύπελλον[ῦ], τό, δοχείο με μεγάλη κοιλιά που χρησιμεύει στην πόση, ποτήρι, κύπελλο, κούπα, σε Όμηρ. (αμφίβ. προέλ.).

κῦπελλο-φόρος, -ον (φέρω), αυτός που μεταφέρει κύπελλα, σε Ανθ.

κύπερος, ὁ, πιθ. Ιων. αντί *κύπειρος*, σε Ηρόδ.

Κυπρίδιος, -α, -ον (Κύπρις), αυτός που συμπεριφέρεται όπως η Κυπρίδα, δηλ. τρυφερή, γλυκιά, έξοχη, σε Ανθ.

Κύπριος, -α, -ον, **I**. αυτός που κατάγεται από την Κύπρο, Κύπριος, σε Ηρόδ. κ.λπ. **II**. *Κύπρια*, τά, Επικ. ποίημα εισαγωγικό της Ιλιάδας, στον ίδ.

Κύπρις (ῥ φύσει), -ἴδος, ἦ, αιτ. *Κύπριν* ἢ *Κύπριδα*, **I**. Κυπρίδα, όνομα της Αφροδίτης, από το νησί της Κύπρου, στο οποίο λατρευόταν περισσότερο, σε Ομήρ. Ιλ., Τραγ. κ.λπ. **II**. ως κύριο όνομα, αγάπη, πάθος, σε Ευρ. κ.λπ.

Κυπρο-γενής, -ές (γίγνομαι), γεννημένος στην Κύπρο, λέγεται για την Αφροδίτη, σε Ομηρ. Ὑμν. κ.λπ.· θηλ. **Κυπρο-γένεια**, ἦ, σε Πίνδ.

Κυπρόθεν, επίρρ., από την Κύπρο, σε Ανθ.

Κύπρονδε, επίρρ., στην Κύπρο, σε Ομήρ. Ιλ.

Κύπρος, ἦ, η Κύπρος, ελληνικό νησί στη νότια ακτή της Μ. Ασίας, σε Όμηρ. κ.λπ.· οι Ρωμαίοι έπαιρναν από αυτό τον καλύτερο χαλκό, Λατ. *cyprium*.

κυπτάζω, μέλ. -άσω, θαμιστικό του *κύπτω*, εξακολουθώ να σκύβω, σκύβω και περιεργάζομαι, εξετάζω από κοντά, ερευνώ κάτι, σε Αριστοφ., Πλάτ.

κύπτω (√*KYIT*), μέλ. *κύψω*, αόρ. α' *έκυψα*, παρακ. *κέκῦφα*. **1**. σκύβω, γέρνω προς τα εμπρός, κλίνω, σε Ομηρ., Ηρόδ. κ.λπ.· *θείε κύψας*, τρέχει με το κεφάλι προς τα κάτω, δηλ. με πλήρη ταχύτητα, σε Αριστοφ.· *κύψας έσθίει*, τρώει με το κεφάλι γερμένο, δηλ. άπληστα, αχόρταγα, στον ίδ.· *κέρεα κεκυφότα ές τὸ έμπροσθεν*, κέρατα γερμένα προς τα εμπρος, λέγεται για συγκεκριμένο είδος αφρικανικού βοδιών, σε Ηρόδ. **2**. κρεμώ το κεφάλι προς τα κάτω, από ντροπή, σε Αριστοφ. **3**. σκύβω κάτω από βάρος, σε Δημ.

Κύρβας, -αντος, ὁ, συντετ. τύπος του *Κορύβας*, βλ. αυτ.

κυρβάσια, ἦ, περσικό κάλυμμα κεφαλιού με αιχμηρή κορυφή, πιθ. περίπου ίδιο με την *τιάρα*, σε Ηρόδ.· ο βασιλιάς μόνο το φορούσε όρθια, σε Αριστοφ.

κύρβεις, -εων, αἰ, δοτ. *κύρβεισιν*. **I**. τριγωνικές πλάκες προσαρμοσμένες στις γωνίες ώστε να σχηματίζουν πυραμίδα τριών πλευρών, και που είχαν γραμμένους πάνω τους τους αρχαιότατους νόμους, σε Αριστοφ., Πλάτ. **II**. στον ενικ., μεταφ., λέγεται για δικολάβο, δικηγορίσκο, σε Αριστοφ.

Κύρειος, -α, -ον, λέγεται για τον Κύρο, σε Ξεν.

κῦρέω, παρατ. *ἐκύρου* [ῦ]· μέλ. *κῦρήσω*, αόρ. *ἀ' ἐκύρησα*, παρακ. *κεκύρηκα*. επίσης, **κύρω**[ῦ]· παρατ. *ἔκῦρον*, Επικ. *κῦρον*, μέλ. *κύρσω*, αόρ. *ἀ' ἔκυρσα*, μτχ. *κύρσας* — Μέσ., *κύρομαι* [ῦ] με Ενεργ. σημασία· **I**. ακολουθ. από πτώση, συναντώ, πετυχαίνω· **1**. με δοτ., συναντώ κατά τύχη, πέφτω πάνω σε, χτυπώ πάνω, σε Ομήρ. Ἰλ., Ησίοδ.· λέγεται για πράγματα, *κυρεῖν τι*, αποδίδομαι ή παραχωρούμαι σε αυτόν, σε Σοφ., Ευρ. **2. α)** με γεν., επιτυχαίνω το σκοπό, όπως το *τυγχάνω*, σε Αισχύλ.· φθάνω σε ή μέχρι, σε Ομηρ. Ὑμν.· συναντώ, βρίσκω, σε Αισχύλ., Σοφ. **β)** είμαι κύριος, αποκτώ, Λατ. *potiri*, σε Ηρόδ., Τραγ. **3**. με αιτ., όπως το Λατ. *potiri*, αποκτώ, κατακτώ, φθάνω, βρίσκω, σε Αισχύλ., Ευρ. **II. 1**. χωρίς πτώση, συμβαίνω, πραγματοποιούμαι, σε Τραγ. **2**. είμαι σωστός, βρίσκω την ακριβή αλήθεια, σε Σοφ. **3**. ως βοηθ. ρήμα, όπως το *τυγχάνω* με μτχ., αποβαίνω, αποδεικνύομαι τέτοιος, *σεσωσμένος κυρεῖ*, σε Αισχύλ.· *ζῶν κυρεῖ*, σε Σοφ.· *ἐχθρὸς ὧν κυρεῖ*, σε Ευρ.· με μτχ., που παραλείπεται, λειτουργεί απλώς ως συνδετικό, είμαι, σε Τραγ.

κῦρηβάζω, μέλ. *-άσω*, μάχομαι, χτυπώ με τα κέρατα· μεταφ., *τὸ σκέλος κυρηβάσει*, το πόδι μου θα τον χτυπήσει ή θα αντιμετωπίσει το πόδι μου, θα τον κλωστήσει, σε Αριστοφ. (πιθ. συγγενές προς το *κυρίσσω*).

κῦρήβια, **-ων, τά**, φλούδια, πίτουρο· κατάσταση που πουλάει πίτουρα, σε Αριστοφ. (άγν. προέλ.).

Κυρήνη[ῦ], **ἡ**, η Κυρήνη, ελληνική αποικία στην Αφρική, σε Ηρόδ.· οι άνθρωποι ονομάζονταν *Κυρηναῖοι* και η χώρα *ἡ Κυρηναία*, στον ίδ.

κύρια, **ἡ**, θηλ. του *κύριος* (σημασ.

B. I. 2).

κυριάζω = *κυριεύω*, σε Ησύχ.

κυριακός, **-ῆ, -όν (κύριος)**, αυτός που χαρακτηρίζει ή αναφέρεται στον κύριο ή αφέντη· ιδίως, αυτός που ανήκει στο Κύριο (δηλ. στον Ιησού Χριστό)· *Κ. δείπνον*, το δείπνο του Κυρίου, *ἡ Κυριακή ἡμέρα*, ή μέρα του Κυρίου, *dies Dominica*, σε Κ.Δ. (υποτίθεται πως ήταν το αρχικό του Γευτονικού *kirk, kirche*, εκκλησία· αλλά πως αυτό το ελληνικό όνομα υιοθετήθηκε από τα βορειότερα έθνη, περισσότερο απ' ότι το Ρωμαϊκό όνομα *ecclesia*, δεν έχει εξηγηθεί ικανοποιητικά).

κυριεύω, μέλ. *-σω*, **1**. είμαι κύριος ή άρχοντας ανθρώπων ή χώρας, με γεν., σε Ξεν. **2**. έχω έννομη εξουσία να πράζω, με απαρ., παρά Αισχίν.

κύριος[ῦ], **-α, -ον** και **-ος, -ον** (**κύρος**)·

A. I. 1. λέγεται για πρόσωπα, αυτός που έχει εξουσία ή επιρροή πάνω σε, κύριος ή αφέντης, με γεν., σε Πίνδ., Αττ.· *κύριός εἰμι*, με απαρ., έχω εξουσία να κάνω, δικαιούμαι να πράζω, σε Αισχύλ. κ.λπ.· *κυριώτεροι δοῦναι*, περισσότερο ικανοί να δώσουν, σε Θουκ. **2**. απόλ., αυτός που έχει εξουσία, επιτακτικός, επιβλητικός, αυταρχικός, κυρίαρχος, κ. *εἶναι*, έχω εξουσία, σε Πλάτ.· *τὸ κύριον*, η κυρίαρχη αρχή σε μια πολιτεία, *τὰ κύρια*, οι αρχές, οι έννομες εξουσίες, σε Σοφ., Δημ. **II. 1**. όταν δεν λέγεται για πρόσωπα, αυταρχικός, εξουσιαστικός, δεσποτικός, υπερισχύων, ανώτατος, *δίκαι*, σε Ευρ.· *μῦθος κυριώτερος*, περισσότερης ισχύος, στον ίδ. κ.λπ. **2**. αντίθ. προς το *ἄκυρος*, νόμιμος, έγκυρος, ισχύων, *νόμοι, δόγματα*, σε Δημ.· κ. *θέσθαι* ή *ποιεῖσθαι τι*, ορίζω, προσδιορίζω από θέση ισχύος, σε Σοφ., Δημ. **3**. λέγεται για χρόνο κ.λπ. ορισμένος, ταξινομημένος, προσδιορισμένος, σε Ηρόδ., Ευρ. κ.λπ.· ομοίως, *τὸ κύριον*, ο ορισμένος χρόνος, σε Αισχύλ.· στην Αθήνα, *κυρίαέκκλησία*, κανονική ή τακτική συνέλευση του δήμου, αντίθ. προς το *σύγκλητος έκκλησία* (μια που συγκαλείται εκτάκτως), σε Αριστοφ. **4**. νόμιμος, κανονικός, τακτός, πρέπει, αρμόδιος, σε Αισχύλ. **5**. λέγεται για λέξεις,

κυριολεκτικός, ομιλούμενος, Λατ. proprius, σε Αριστ. **B. I. 1.** ως ουσ., *κύριος*, *ὁ*, άρχοντας, αφέντης, κύριος, Λατ. dominus, λέγεται για τους θεούς, σε Πίνδ., Σοφ. κ.λπ. · η κεφαλή της οικογένειας, τύπος ευγενικής προσφώνησης, όπως το «κύριε», σε Κ.Δ. **2.** *κυρία*, *ή*, δέσποινα ή οικοδέσποινα, Λατ. domina, σε Μένανδρ. κ.λπ. **II.** *ὁ Κύριος*, ο Κύριος, ο Ιησούς Χριστός, = Εβρ. JHOBAN, LXX·στην Κ.Δ. ιδίως, λέγεται για το Χριστό.

κῦριότης, -ητος, ή, κυριαρχία, κυριότητα, σε Κ.Δ.

κῦρίσσω, Αττ. **-ττω**, μέλ. *-ίζω (κόρυς)*, χτυπώ, πλήττω με τα κέρατα, σε Πλάτ. · μεταφ., λέγεται για πτώματα που επιπλέουν ή που χτυπούν στην ακτή, σε Αισχύλ.

κῦρίως, επίρρ. του *κύριος*, **I.** όπως ένας άρχοντας ή αφέντης, επιβλητικά, έγκυρα, σε Αισχύλ. **II.** κανονικά, πρωταρχικά, εύλογα, νόμιμα, κ. *έχειν*, είμαι ορισμένος, ισχύω, στον ίδ. · κ. *αίτεισθαι*, sue jure, σε Σοφ. κ.λπ. **III.** λέγεται για λέξεις, με την αρχική τους σημασία, σε Αριστ.

κύρμα, -ατος, τό (κύρω), **I.** αυτό που κάποιος συναντά ή βρίσκει, δηλ. θήραμα, λεία, λάφυρο, σε Όμηρ. **II.** λέγεται για πρόσωπο, κάποιος που παίρνει λάφυρα, απατεώνας, σε Αριστοφ.

Κύρνος, ή, η Κύρνος, παλιό όνομα της Κορσικής, σε Ηρόδ. · *οί Κύρνιοι*, στον ίδ.

Κῦρος, ὁ, ο Κύρος · **1.** *ὁ πρότερος*, ο γηραιότερος Κύρος, σε Ηρόδ. **2.** *ὁ νεώτερος*, ο αδερφός του Αρταξέρξη, σε Ξεν.

κῦρος, -εος, τό, I. ανώτατη εξουσία, αρχή, ύψιστη δύναμη, σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ. **II.** επιβεβαίωση, εγκυρότητα, επικύρωση, ασφάλεια, σε Σοφ.

κῦρώ, μέλ. *-ώσω*, **1.** επικυρώνω, επιβεβαιώνω, εγκρίνω, καθορίζω, Λατ. ratum facere, σε Ηρόδ., Αισχύλ. κ.λπ. — Μέσ., εκτελώ τους σκοπούς μου, σε Πλάτ. — Παθ., είμαι εγκεκριμένος, σε Ηρόδ., Αττ. · γενικά, *κεκύρωται τέλος*, το τέλος έχει ορισθεί ή αποφασισθεί, σε Αισχύλ. · *πριν κεκυρωσθαι σφαγάς*, πριν εκτελεστούν, σε Ευρ. · απρόσ. με απαρ., *έκεκύρωτο συμβάλλειν*, αποφασίστηκε να πολεμήσει, σε Ηρόδ. · *έκυρώθη ναυμαχέειν*, στον ίδ. **2.** κ. *δίκτην*, αποφαίνομαι, σε Αισχύλ.

κύρσαι, απαρ. αορ. *α΄* του *κύρω* (βλ. [κυρέω](#))· *κύρσω*, μέλ.

κυρτεντής, -οῦ, ὁ, αυτός που ψαρεύει με την *κύρτη*, σε Ανθ.

κύρτη, ή, καλάθι ψαρέματος, Λατ. passa, σε Ηρόδ.

κύρτος, ὁ, 1. = το προηγ., σε Πλάτ. **2.** κλουβί πουλιών, Λατ. cavea, σε Ανθ.

κυρτός, -ή, -όν, καμπυλωτός, τοξωτός, αψιδωτός, λέγεται για κύμα που ξεσπά, σε Ομήρ. Ιλ. · *ὄμω κυρτώ*, κυρτωμένοι, καμπουριαστοί, στο ίδ. · κ. *τροχός*, σε Ευρ.

κυρτόω, μέλ. *-ώσω*, σκαλίζω ή λαξεύω σε ανίδα, *κυρτῶν νῶτα*, λέγεται για ταύρο που ετοιμάζεται να επιτεθεί, σε Ευρ. · κ. *λαίφεα*, σε Ανθ. — Παθ., σχηματίζω καμάρα ή ανίδα, λέγεται για κύμα που σπάζει, σε Ομήρ. Οδ., Ξεν.

κύρω, βλ. [κυρέω](#).

κύρωσις[ῦ], -εως, ή (κυρώω), επικύρωση, γνησιότητα, σε Θουκ., Πλάτ.

κύσαι[ῦ], I. Επικ. *κύσαι*, απαρ. αορ. *α΄* του *κυνέω*· *άλλα*. **II.** *κύσαι* του *κύω*.

κῦσαμένη, μτχ. θηλ. Μέσ. αορ. *α΄* του *κύω* II.

κύσσαι, Επικ. αντί *κύσαι* [ῦ], απαρ. αορ. *α΄* του *κυνέω*.

κύστις, -εως και -ίος, ή (κύω), κύστη, φούσκα, σε Ομήρ. Ιλ., Αριστοφ.

κύσω[ῦ], μέλ. του *κυνέω*.

κύτισος[ῦ], ὁ, κύτισος, είδος τριφυλιού, σε Θεόκρ.

κυτμίς, -ίδος, ή, είδος έμπλαστρου, σε Λουκ.

κῦτο-γάστωρ, -ορος, ὁ, ή, αυτός που έχει ευρύχωρη κοιλιά, σε Ανθ.

κύτος[ῦ], -εος, τό (κύω), 1. βαθύλωμα ασπίδας ή θώρακα, σε Αισχύλ., Αριστοφ. **2.** κάθε αγγείο, βάζο, πλατύστομο γυάλινο δοχείο, υδρία, σε Αισχύλ., Σοφ. κ.λπ.· *πλεκτόν κ.*, καλάθι, σε Ευρ. **3.** οτιδήποτε εμπεριέχει το σώμα, σε Σοφ.

κῦτᾶρος, ὁ (κύτος), 1. κελί κυψέλης μελισσών ή σφηκών, σε Αριστοφ. **2.** μεταφ., *τούρανοῦ τὸν κ.*, θόλος ουρανού, στον ίδ.

κῦφ-ἄγωγός, ὁ, αυτός που έχει χαμηλά το κεφάλι και καμπυλωτό το λαιμό, λέγεται για ἄλογα, σε Ξεν.

κῦφᾶλέος, -α, -ον, ποιητ. αντί *κυφός*, σε Ανθ.

κῦφός, -ῆ, -όν (κύπτω), αυτός που γέρνει προς τα εμπρός, λυγισμένος, καμπουριαστός, σκυφτός, κυρτός, σε Ομήρ. Οδ., Αριστοφ.

κύφων, -ωνος, ὁ (κῦφός), I. κυρτός ζυγός αρότρου, σε Θεόγν. **II. 1.** εἶδος στύλου στον οποίο δένονταν οι εγκληματίες από το λαιμό, σε Αριστοφ. **2.** κάποιος που έχει το λαιμό του στο στύλο, απατεώνας, κατεργάρης, Λατ. *furcifer*, σε Λουκ.

κυψέλη, ἡ, κάθε βαθύ αγγείο· κιβώτιο, θήκη, σε Ηρόδ., Αριστοφ.

Κυψελίδαι, οἱ, οι απόγονοι του Κυψέλου, σε Θεόγν.

κύω· I. 1. στον ενεστ. και παρατ., λέγεται για γυναίκες, συλλαμβάνω, κυοφορώ, σε Χρησμ. παρά Ηροδ., σε Θεόγν. κ.λπ. **2.** σπανίως με αιτ., είμαι έγκυος με παιδί, σε Ξεν. **II.** στον αόρ. *ἀ΄ ἐκῶσα*, Ενεργ., λέγεται για τον άνδρα, καθιστώ έγκυο, γονιμοποιώ, και Μέσ. *ἐκῶσάμην*, λέγεται για τη γυναίκα, συλλαμβάνω, σε Ησιόδ.

κύων, ὁ και ἡ, γεν. *κῦνός*, δοτ. *κῦνί*, αιτ. *κύνα*, κλητ. *κύον*· πληθ., ονομ. *κύνες*, γεν. *κυνῶν*, δοτ. *κυσί*, Επικ. *κύνεσσι*, αιτ. *κύνας*· **I.** σκύλος ή σκύλα, σε Όμηρ. κ.λπ.· περισσότερο συνηθισμένο στα κυνηγετικά σκυλιά, στον ίδ. κ.λπ.· η Λακωνική ράτσα ήταν περίφημη, σε Σοφ.· *νή ή μά τὸν κύνα*, ήταν ο αγαπημένος όρκος του Σωκράτη, σε Πλάτ.· πρβλ. [τραπεζεύς](#). **II. 1.** ως λέξη αποδοκμασίας ή μομφής, για να υποδηλώσει αδιαντροπία ή θρασύτητα στις γυναίκες και απερισκεψία, αμυαλιά, στους άνδρες, σε Όμηρ. **2.** στην Αθήνα, σκωπτικό όνομα των Κυνικών, σε Αριστ., Ανθ. **III.** οι Τραγικοί αποδίδουν τον όρο στους εντεταλμένους των θεών· ο αετός είναι *Διὸςπτηνὸς κύων*, σε Αισχύλ.· οι γρύπες *Ζηνὸς ἀκραγεῖς κύνες*, στον ίδ.· οι Βάκχες *Λύσσης κ.*, σε Ευρ. κ.λπ. **IV.** σκυλόψαρο, αναφέρεται ως ψάρι στην Ομήρ. Οδ. **V.** *σειρίος* = το κύναστρο, δηλ. ο σκύλος του Ωρίωνα, που τοποθετήθηκε ανάμεσα στα αστέρια με το αφεντικό του, σε Ομήρ. Ιλ.

κω, Ιων. αντί *τω*.

κῶας, τό, ανώμ. πληθ. *κῶεα*, δοτ. *κῶεσι*, δέρμα προβάτου που χρησιμοποιούνταν ως στρωσίδι κρεβατιού, σε Όμηρ., Ηρόδ. (αμφίβ. προέλ.).

κωβίός, ὁ, ψάρι, «κοκοβίός», σε Πλάτ. κ.λπ.

κωδάριον[ᾶ], τό, υποκορ. του *κῶδιον*, σε Αριστοφ.

κῶδεια, ἡ, κεφάλι, σε Ομήρ. Ιλ. (αμφίβ. προέλ.).

κῶδιον, τό, υποκορ. του *κῶας*, προβιά, δέρμα προβάτου, που χρησιμοποιούνταν σαν στρωσίδι, σε Αριστοφ., Πλάτ.

κῶδων, -ωνος, ὁ και ἡ, κουδούνι, σε Αισχύλ., Ευρ.· υπήρχε στις οχυρωμένες πόλεις ένας αξιωματούχος ο οποίος έκανε περιπολία τη νύχτα μ' ένα κουδούνι για να είναι οι σκοποί σε εγρήγορση, σε Θουκ.· *ὡς κῶδωνα ἐξαψάμενος*, όπως κάποιος που έχει ξυπνητήρι στο χέρι του, σε Δημ.

κωδωνίζω, μέλ. Αττ. *-ιῶ*, δοκιμάζω μέσω κουδουνίσματος, λέγεται για χρήματα, σε Αριστοφ.

κωδωνό-κροτος, -ον, αυτός που κουδουνίζει, όπως με κουδούνια, σε Ευρ.

κωδωνο-φἄλᾰρo-πωλος, -ον, αυτός που έχει κουδούνια στα χάμουρα του αλόγου, σε Αριστοφ.

κωδωνο-φορέω, μέλ. *-ήσω*, μεταφέρω κουδούνι, επισκέπτομαι τις σκοπιές, σε Αριστοφ. — Παθ., *ἅπαντα κωδωνοφορεῖται*, περιφέρεται το κουδούνι παντού, δηλ. οι σκοπιές επισκέπτονται, στον ίδ.

κώεα, κώεσι, ονομ. και δοτ. πληθ. του *κῶας*.

κῶθων, -ωνος, ὁ, λακωνικό δοχείο που προοριζόταν για την πόση, σε Αριστοφ.

Κῳίος, -α, -ον, συνηρ. **Κῳος**.

κῳκῳμα, -ατος, τό, θρήνος, κραυγή, σε Αισχύλ., Σοφ.

κωκῳτός, ὁ, I. θρήνος, κραυγή, σε Ομήρ. Ιλ., Τραγ. **II**. *Κωκῳτός, ὁ*, ο Κωκυτός, ο ποταμός του θρήνου (πρβλ. [Ἀγέρων](#)), ένας από τους ποταμούς του Ἄδη, σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ.

κωκῳώ, μέλ. *-ύσω [ῶ]*, *-ύσομαι*, αόρ. *ἀ΄ ἐκῳκῳσα*, Επικ. *κῳκῳσα*. **I**. ουρλιάζω, κραυγάζω, θρηνώ, οδύρομαι, κυρίως για τις γυναίκες, σε Όμηρ. **2**. με αιτ., θρηνώ πάνω σε νεκρό, σε Ομήρ. Οδ., Αισχύλ., Σοφ.

κωλ-αγρέτης ή -ακρέτης, -ου, ὁ (κωλῆ, ἀγρέω), συλλέκτης των κομματιών σε θυσία, όνομα άρχοντα της Αθήνας, που ήταν υπεύθυνος του δημόσιου τραπεζιού στο Πρυτανείο και πλήρωνε τους δικαστές, σε Αριστοφ.·

κωλαγρέτου γάλα, κωμικά αντί *μισθοῦ δικαστικοῦ*, στον ίδ.

κωλῆ, ἡ (κῳλον), το οστό του μηρού μαζί με τη σάρκα, γλουτός, ιδίως, λέγεται για το γουρούνι, σε Αριστοφ., Ξεν.

κῳλήψ, -ηπος, ἡ, βαθούλωμα κνημών, Λατ. *porles*, σε Ομήρ. Ιλ.

Κωλιάς (ενν. *ἄκρα*), **-άδος, ἡ**, ακρωτήριο της Αττικής με ναό της Αφροδίτης, σε Ηρόδ., Αριστοφ.

κῳλον, τό, I. 1. μέλος, άκρο του σώματος, ιδίως, το πόδι, σε Τραγ. **2**. λέγεται για φυτά, χοντρό κλαδί δέντρου, σε Ανθ. **II. 1**. μέρος από οτιδήποτε, όπως τμήμα κτιρίου, π.χ. πλάγια ή μετώπη, σε Ηρόδ. **2**. ένα σκέλος ή μισό διάστημα ενός αγώνα δρόμου (*δίαιλος*), σε Αισχύλ. **3**. μέλος ή κῳλο πρότασης, Λατ. *membrum*, σε Αριστ.

κῳλῳμα, -ατοςτό (κωλύω), **I**. παρεμπόδιση, παρακῳλυση, εμπόδιο, πρόσκομμα, κῳλυμα, σε Ευρ., Θουκ. **II**. άμυνα εναντίον κάποιου πράγματος, αντίσταση, προφύλαξη, σε Θουκ.

κωλύμη[ῶ], ἡ = *κῳλυμα*, *ἐπὶ κωλύμη*, για το σκοπό της παρεμπόδισης, σε Θουκ.

κωλυτέον, ρημ. επίθ. του *κωλύω*, αυτό που πρέπει να κρύψει, σε Ξεν.

κωλυτής, -οῦ, ὁ (κωλύω), αυτός που εμποδίζει, παρακωλύει, σε Θουκ.

κωλυτικός, -ἡ, -όν, παρακωλυτικός, προληπτικός, σε Ξεν.

κωλύω[ῶ], μέλ. *-ύσω [ῶ]*, αόρ. *ἀ΄ ἐκῳλῳσα*, παρακ. *κεκῳλυκα* — Παθ., μέλ. *κωλυθήσομαι* και στον Μέσ. τύπο *κωλύσομαι*. αόρ. *ἀ΄ ἐκῳλύθην [ῶ]*, παρακ. *κεκῳλῳμαι*. εμποδίζω, σταματώ, απαγορεύω. **1**. με αιτ. και απαρ., εμποδίζω ή κωλύω κάποιον από το να κάνει, σε Ηρόδ., Σοφ. κ.λπ. — Παθ., εμποδίζομαι, *τοῦ ὕδατος πιεῖν*, από το να πει νερό, σε Πλάτ.· *κωλυόμεσθα μῆ μαθεῖν*, σε Ευρ.· *σπανίως με μτχ., μῆ κωλύονται περαιούμενοι*, σε Θουκ. **2**. με γεν. πράγμ., *κ. τινά τινος*, εμποδίζω κάποιον από το να κάνει, σε Ξεν.· ομοίως, *κ. τινά από τινος*, στον ίδ. **3**. με αιτ. πράγμ., εμποδίζω, αποτρέπω, κωλύω, κωλυσιεργώ, σε Ευρ., Θουκ. — Παθ., *μηδὲ δαπάνη κεκωλύσθω*, και ας μην υπάρχει κανένα εμπόδιο λόγω δαπανών, σε Θουκ. **4**. απόλ., *ὁ κωλύσων*, αυτός που εμποδίζει, σε Σοφ.· *τὸ κωλυδον*, εμπόδιο, κῳλυμα, σε Ξεν. **5**. συχνά στο γ΄ πρόσ., *οὔδεν κωλύει*, δεν υπάρχει τίποτα να εμποδίσει, με αιτ. και απαρ., σε

Ηρόδ., Αριστοφ.: *οὐδὲν κωλύει*, απόλ. ως μορφή συγκατάθεσης, τίποτα δεν εμποδίζει, ας γίνει, σε Αριστοφ.

κωλώτης, -ου, ὁ, πιθ. *ἀσκαλαβώτης*, σε Βάβρ.

κῶμα, -ατος, τό (κεῖμαι), βαθύς ύπνος, λήθαργο, ύπνος γαλήνιος, Λατ. *sopor*, σε Όμηρ., Ησίοδ.

κωμάζω, μέλ. *-άσω* και *-άσομαι*, αόρ. *ἀ' ἐκώμασσα*, ποιητ. *κῶμ-* παρακ.

κεκώμακα: Δωρ. *κωμάσδω*, μέλ. *-άξομαι*, αόρ. *ἀ' προστ. κωμάξατε* (*κῶμος*).

I. 1. συμμετέχω σε όμιλο γλεντζέδων, διασκεδάζω, γλεντοκοπώ, ξεφαντώνω, ευθυμώ, Λατ. *comissari*, σε Ησίοδ., Θέογν., Ευρ. κ.λπ. **2.** πηγαίνω σε γιορταστική πομπή, σε Πίνδ., Δημ. **II. 1.** γιορτάζω, *κῶμος*, προς τιμήν του νικητή στους αγώνες, συμμετέχω στους πανηγυρισμούς, σε Πίνδ.: με σύστ. *αντ., έορτάν κ.*, στον ίδ. **2.** με δοτ. προσ., πλησιάζω με *κῶμον*, τραγουδώ προς τιμήν του, στον ίδ. **3.** με αιτ. προσ., τιμώ ή γιορτάζω αυτόν μέσα ή μέσω του *κῶμου*, στον ίδ. **III.** εμφανίζομαι ξαφνικά με τον τρόπο των γλεντζέδων, *κ. ποτι την Άμαρυλλίδα*, σε Θεόκρ.: γενικά, εμφανίζομαι ξαφνικά, σε Ανθ.

κωμ-άρχης, -ου, ὁ (κῶμη, ἄρχω), άρχοντας, επικεφαλής χωριού, σε Ξεν.

κωμάσδω, Δωρ. αντί *κωμάζω*.

κωμαστής, -ου, ὁ (κωμάζω), **1.** γλεντζές, γλεντοκόπος, σε Πλάτ., Ξεν. **2.** επίθ. του Βάκχου, ο θεός της ευωχίας, σε Αριστοφ.

κῶμη, ἡ, = Λατ. *vicus*, χωριό ή κωμόπολη, αντίθ. προς την περιτειχισμένη έννοια της πόλης: αρχικά Δωρ. λέξη = Αττ. *δήμος*, σε Ησίοδ., Ηρόδ.:

κατοικῆσθαι κατὰ κῶμας, ζω σε ξεχωριστά χωριά (όχι σε οχυρωμένες πόλεις), λέγεται για τους Μήδους, σε Ηρόδ.: ομοίως λέγεται για χώρα, *κατὰ κῶμας οἰκεῖσθαι*, έχοντας τον πληθυσμό της κατανεμημένο σε χωριά, σε Θουκ.

κωμήτης, -ου, ὁ (κῶμη), **I.** χωρικός, επαρχιώτης, αγρότης, σε Πλάτ., Ξεν. **II.** λέγεται στην πόλη, κάποιος από την ίδια συνοικία, Λατ. *vicinus*, σε Αριστοφ.: με πιο χαλαρή έννοια, *χθονός κωμῆται*, κάτοικοι ενός τόπου, σε Ευρ.

κωμῖκός, -ῆ, -όν, Λατ. *comicus* = *κωμωδικός*, σε Αισχίν.

κωμό-πολις, -εως, ὁ (κῶμη), κωμόπολη, δηλ. τόπος που δεν δικαιούται να ονομάζεται *πόλις*, σε Κ.Δ.

κῶμος, -ου, ὁ (κῶμη), κυρίως γιορτή χωρικών: **I.** διασκέδαση, γλέντι, ξεφάντωμα, Λατ. *comissatio*, σε Όμηρ. Ύμν., Θέογν. κ.λπ.: κατέληγαν σε πομπώδη παρέλαση των γλεντοκόπων στους δρόμους, οι οποίοι τραγουδούσαν και χόρευαν κρατώντας λαμπάδες και κάνοντας σκανταλιές, σε Αριστοφ. **II.** όμιλος γλεντοκόπων, εύθυμη ομάδα, σε Ευρ.: μεταφ., συντροφιά, παρέα, *κ. Ερινύων*, σε Αισχύλ.: λέγεται για στράτευμα, σε Ευρ. κ.λπ. **III.** ωδή που ψαλλόταν κατά τη διάρκεια αυτών των πομπικών παρελάσεων, σε Πίνδ.

κῶμῦς, -ῦθος, ἡ, δεμάτιο σανού, άχυρου, Λατ. *manipulus*, σε Θεόκρ. (αμφίβ. προέλ.).

κωμωδέω, μέλ. *-ήσω* (*κωμωδός*), **1.** παριστάνω σε κωμωδία, εμπαίζω, περιπαίζω, χλευάζω, διακωμωδώ, σκώπτω, σε Αριστοφ., Πλάτ. — Παθ., διακωμωδούμαι με αυτό τον τρόπο, σε Αριστοφ. **2.** *κωμωδεῖν τὰ δίκαια* = *κωμωδοῦντα εἶπεῖν τὰ δ.*, στον ίδ. **III.** συγγράφω κωμωδίες, σε Λουκ.

κωμ-ωδία, ἡ, κωμωδία, σε Αριστοφ. κ.λπ.: δύο προελ. προτείνονται: μία από το *κῶμος* *ώδή*, τραγούδι γλεντζέδων: η άλλη από το *κῶμη*, *ώδή*, το τραγούδι των χωρικών. Υπήρχαν τρεις περίοδοι στην Αττική κωμωδία, Αρχαία, Μέση, Νέα: — *παλαιά, μέση, νέα*. Η αρχαία Κωμωδία που χρησιμοποιείται για να ονειδίζει ονομαστικά τους πλέον κραταιούς της εποχής, τελειώνει το 393 π.Χ. Η Μέση Κωμωδία που έχασε τον Χορό, αλλά πάλι πραγματοποιούσε λεκτικές

επιθέσεις σε γνωστά πρόσωπα κάτω από υποτιθέμενους (πλαστούς) χαρακτήρες, τελειώνει το 337 π.Χ.· η Νέα, ήταν κωμωδία Ηθών και μπορεί να κατανοηθεί καλύτερα μέσα από τον Πλούτο και τον Τερέντιο.

κωμωδικός, -ή, -όν, ο σχετικός με την κωμωδία, κωμικός, σε Αριστοφ.

κωμωδό-γελως, -ωτος, ό = *κωμωδός*, σε Ανθ.

κωμωδο-γράφος[α], ό = *κωμωδιογράφος*, σε Ανθ.

κωμωδοδιδασκάλια, ή, η τέχνη των κωμικών ποιητών, σε Αριστοφ.

κωμωδο-διδάσκαλος, ό, ο κωμικός ποιητής, λεγόταν έτσι επειδή έπρεπε να εκπαιδεύσει τους ηθοποιούς και τον χορό, σε Αριστοφ.

κωμωδο-λοιχέω (λείχω), παίζω το παράσιτο ή τον γελωτοποιό, σε Αριστοφ.

κωμωδο-ποιητής, -ου, ό, = *κωμωδοποιός*, σε Αριστοφ.

κωμωδο-ποιός, ό, δημιουργός κωμωδιών, κωμικός ποιητής, σε Πλάτ.

κωμ-ωδός, ό (βλ. **κωμωδία**), κωμικός, δηλ. **1.** κωμικός ηθοποιός, σε Ξεν., Αισχίν. **2.** κωμικός ποιητής, σε Πλάτ.

κώνειον, τό, «βρωμόχορτο», Λατ. *cicuta*· το δηλητήριο του φυτού αυτού, με το οποίο οι εγκληματίες καταδικάζονταν σε θάνατο στην Αθήνα, σε Αριστοφ. κ.λπ.

κωνίον, τό, υποκορ. του *κῶνος*, μικρός κώνος, σε Ανθ.

κωνίτις, -ιδος, ή (κῶνος Ι), αυτός που εξάγεται από τα κωνοφόρα δέντρα, σε Ανθ.

κῶνος, -ου, ό, Ι. καρπός της *πέυκης*, κουκουνάρι, σε Θεόκρ. κ.λπ. **II. 1.**

κῶνος, Λατ. *conus*, στα Μαθηματικά, σε Αριστ. **2.** κῶνος περικεφαλαίας, σε Ανθ.

κωνο-τομέω, μέλ. *-ήσω*, κάνω κωνόσχημη τομή, σε Ανθ.

κωνο-φόρος, -ον (φέρω), αυτός που μεταφέρει κώνους ή έχει κώνους, σε Ανθ.

κωνωπεῖον, τό (κῶνωψ), αιγυπτιακό ανάκλιτρο με κουνουπιέρες· *conoporium*, στον Οράτ.

κωνωπεών, -ῶνος, ό, = το προηγ., σε Ανθ.

κῶνωψ, -ωπος, ό, κουνούπι, σκνίπα, Λατ. *culex*, σε Ηρόδ., Αισχύλ. κ.λπ.

Κῶος, -α, -ον (Κῶς), Ι. αυτός που ανήκει ή κατάγεται από το νησί της Κω, σε Ηρόδ. **II.** ως ουσ. *Κῶος* (ενν. *βόλος*), ό, η μεγαλύτερη ριζιά με τους *ἀστραγάλους*, βλ. **Χίος**.

Κωπαῖς, -αῖδος, συνηρ. Κωπᾶς, -ᾶδος, ή, 1. αυτός που ανήκει ή είναι κοντά στην Κωπαίδα (στην Βοιωτία), ή. *Κ. λίμνη*, η λίμνη Κωπαίδα, σε Στράβ. **2.** *ἐγγέλεις Κωπαῖδες*, χέλια από τη λίμνη της Κωπαίδας, σε Αριστοφ.

κωπεύς, -έως, ό, μόνο στον πληθ. *κωπέες*, Αττ. *κωπῆς*, κομμάτια ξύλου, κατάλληλα για την κατασκευή κουπιών, σε Ηρόδ., Αριστοφ. κ.λπ.

κωπεύω, μέλ. *-σω (κώπη)*, κινούμαι προς τα εμπρός με κουπιά, σε Ανθ.

κώπη, ή (από τη $\sqrt{ΚΑΠ}$, Λατ. *cap-ιο*), κάθε λαβή· **1.** χερούλι κουπιού και γενικά κουπί, σε Ομήρ. Οδ., Πίνδ., Αττ.· *νερτέρα προσήμενος κώπη* = *θαλαμίτης*, μεταφ., λέγεται για άνθρωπο χαμηλής τάξης, σε Αισχύλ.·

παραπέμπειν ἐφ' ἔνδεκα κώπαις, ρητό αμφιβ. προέλευσης που σημαίνει «συνοδεύω με όλες τις τιμές», σε Αριστοφ.· ποιητ. προς δήλωση πλοίων,

κλεινᾶ σὺν κώπα, λέγεται για την αρμάδα του Αγαμέμνονα, σε Ευρ. **2.** λαβή ξίφους, λαβή εγχειριδίου, Λατ. *capulus*, σε Ομηρ., Σοφ. **3.** λαβή κλειδιού, σε Ομήρ. Οδ. **4.** λαβή λαμπάδας ή πυρσού, σε Ευρ.

κωπήεις, -εσσα, -εν, με λαβή, σε Ομήρ. Ιλ.

κωπηλατέω, μέλ. -ήσω, τραβώ κουπί· μεταφ., λέγεται για κάθε παρόμοια κίνηση μπρος και πίσω, όπως του ξυλουργού που χρησιμοποιεί το τρυπάνι, σε Ευρ.

κωπ-ηλάτης[ἄ], -ου, ὁ (ἐλαύνω), κωπηλάτης, σε Πολύβ.

κωπ-ήρης, -ες (*ἄρω), **I.** εξοπλισμένος με κουπιά, σε Αισχύλ., Ευρ., Θουκ.

II. αυτός που κρατά το κουπί, *χείρ*, σε Ευρ.

κωπίον, τό, υποκορ. του *κόπη*, σε Αριστοφ.

κώρα, ἡ, Δωρ. αντί *κούρη*.

κώριον, τό, Δωρ. του *κώρα*, μικρό κορίτσι, σε Αριστοφ.

κῶρος, ὁ, Δωρ. αντί *κοῦρος*.

κωροσύνα, ἡ, Δωρ. αντί *κουροσύνη*, σε Θεόκρ.

Κωρύκιος[ῦ], -α, -ον, Κορυκιανός (από την Κορυκιανή σπηλιά στον Παρνασσό), σε Σοφ.· *κορυφαί Κ.*, οι κορυφές του Παρνασσού, σε Ευρ.· επίσης **Κωρυκίς πέτρα**, σε Αισχύλ.

κώρῦκος, ὁ, 1. δερμάτινο πουγκί ή σακούλι για τρόφιμα, «ταγάρι», σε Ομήρ.

Οδ. **2.** λέγεται στο γυμνάσιο, μεγάλος δερμάτινος σάκος γεμάτος με σύκα (*κεγχραμίδες*), αλεύρι ή άμμο, για να χτυπούν οι αθλητές, σε Αριστ.

Κώρῦκος, ὁ, ακρωτήριο της Κιλικίας, σε Ομηρ. Ὑμν., Θουκ.

Κῶς, Επικ. **Κῶως, ἡ**, γεν. *Κῶ*, το νησί Κως, απέναντι από την Καρία, σε Ὅμηρ.· *Κῶωνδε*, προς την Κω, σε Ομήρ. Ιλ.

κῶς, I. Ιων. αντί *πῶς*. **II.** εγκλιτ. *κως*, Ιων. αντί *πως*.

κωτίλλοισαι, Δωρ. αντί *-ουσαι*, θηλ. μτχ. πληθ. του επόμ.

κωτίλλω, μόνο στον ενεστ., **I.** φλυαρώ, αδολεσχώ, Λατ. *garrere*, κυρίως με σημασία κολακείας, σε Ησίοδ., Θέογν. κ.λπ. **II.** μτβ., συζητώ, καλοπιάνω, προσπαθώ να κολακεύσω, σε Θέογν., Σοφ. (άγν. προέλ.).

κωτίλος, -η, -ον, I. λέγεται για χελιδόνι, φλύαρος, πολυλογάς, αδολεσχής, σε Ανακρ. κ.λπ.· λέγεται για πρόσωπα, ομιλητικός, Λατ. *garrulus*, σε Θέογν., Θεόκρ. **II.** μεταφ., εκφραστικά, ζωηρά, σε Θεόκρ., Ανθ.

κωφός, -ή, -όν (κόπ-τω), ριζική σημασία, **I.** αμβλύς, εξασθενημένος, ανίσχυρος, ανόητος· *κωφὸν βέλος*, το στομωμένο, αδύνατο βέλος, αντίθ. προς το *ὄξύ*, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** μεταφ., **1.** βουβός, άλαλος, *κύματι κωφῶ*, με κύμα αθόρυβο, βουβό, δηλ. που δεν έχει «σκάσει», στο ίδ.· *κωφὴν γαῖαν ἀεικίζει*, ατιμάζει την άλαλη, αμίλητη γη, στο ίδ.· *τὰ μὲν ἄλλα ἔσκε κωφά*, τα υπόλοιπα μέρη του εδάφους που παράγουν εξασθενημένους ήχους, αντίθ. προς τον υπόκωφο ήχο των τμημάτων του εδάφους που είναι κοίλα ή κούφια (δηλ. με σπηλιές), σε Ηρόδ.· *ὁ κ. λιμὴν*, πηθ. η ακτή της Μουνιχίας, αντίθ. προς τον θορυβώδη Πειραιά, σε Ξεν. **2.** μετά τον Ὅμηρ., λέγεται για τους άνδρες, βουβός, άλαλος, Χρησμ. παρά Ηροδ.· *κωφός και άλαλος*, στον ίδ. **3.** κωφός, Λατ. *surdus*, σε Ομηρ. Ὑμν., Αισχύλ. κ.λπ. **4.** λέγεται για το μυαλό, ανόητος, κωφός, βραδύνους, Λατ. *fatuus*, σε Σοφ.· επίσης αναίσθητος, χωρίς σημασία, ανέκφραστος, *κ. και παλαιά' ἔπη*, στον ίδ.

κωφότης, -ητος, ἡ, κωφότητα, αβλύτητα, σε Πλάτ., Δημ. κ.λπ.

κῶχετο, κράση αντί *καὶ ὄχετο*, γ' ενικ. παρατ. του *οἶχομαι*.

κῶψον, κράση αντί *καὶ ὄψον*.